

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **L.**, bývajúceho v M., proti povinnej **S.**, so sídlom v B., v mene ktorej koná **A.**, a.s., so sídlom v B., **o vymoženie 414 459,27 EUR (12 486 000 Sk) s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 5 Er 824/2001, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 26. marca 2009 sp. zn. 8 CoE 67/2008 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie povinnej **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením zo 16. októbra 2008 č.k. 5 Er 824/2001-216 zastavil exekúciu vedenú na vymoženie pohľadávky oprávnenej a zároveň rozhodol, že súdnemu exekútorovi sa nepriznáva náhrada trov exekúcie a že oprávnený je povinný zaplatiť povinnej náhradu trov konania 1 140 000 Sk (37 841,07 EUR) do pätnástich dní od právoplatnosti uznesenia. Zastavenie exekúcie odôvodnil návrhom oprávneného na jej zastavenie a nepriznanie náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi ich nevyčíslením. Výrok o povinnosti oprávneného zaplatiť povinnej náhradu trov exekučného konania odôvodnil procesným zavinením oprávneného na zastavení exekúcie (exekúcia bola zastavená na jeho návrh), pričom za trovy povinnej považoval sumu 1 140 000 Sk vymoženú súdnym exekútorom a pozostávajúcu z odmeny exekútora 1 000 000 Sk (33 193,92 EUR) a dane z pridanej hodnoty 140 000 Sk (4 647,15 EUR), ktorej platiteľom je exekútor.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací na odvolanie oprávneného i povinnej uznesením z 26. marca 2009 sp. zn. 8 CoE 67/2008 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi oprávneným a povinnou a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zrušenie prvostupňového uznesenia v uvedenom výroku odôvodnil okrem iného aj tým, že bolo povinnosťou exekučného súdu zaoberať sa v prvom rade otázkou, či je možné za situácie, keď už došlo k vymoženiu celej pohľadávky súdnym exekútorom, rozhodovať o trovách exekúcie, a ak áno, vyzvať povinnú, či si uplatňuje trovy, v akej výške a od koho žiada ich úhradu.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie povinná. Žiadala, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vyčítala odvolaciemu súdu odňatie možnosti konať pred súdom, ku ktorému malo dôjsť tým, že hoci odvolaním napadla dva výroky uznesenia súdu prvého stupňa (výrok o nepriznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi ako aj výrok o povinnosti oprávneného zaplatiť jej náhradu trov konania 1 140 000 Sk), odvolací súd nerozhodol o jej odvolaní v časti smerujúcej proti výroku o nepriznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) preskúmal podané dovolanie z hľadiska jeho prípustnosti a dospel k záveru, že v danej veci nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.), a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z obsahu spisu však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Za nedôvodnú považoval námietku dovolateľky o odňatí možnosti konať pred odvolacím súdom, ktoré malo byť spôsobené tým, že odvolací súd neprejednal jej odvolanie aj v časti, v ktorej malo smerovať proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi.

Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu (posledná strana, tretí odsek) je zrejmé, že tento súd považoval uznesenie súdu prvého stupňa za napadnuté len vo výroku, ktorým bola oprávnenému uložená povinnosť zaplatiť náhradu trov konania povinnej. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsah podaného odvolania oprávneného i povinnej posúdil odvolací súd správne. Kým odvolanie oprávneného v tomto smere nevyvolávalo žiadne pochybnosti, pri skúmaní rozsahu podaného odvolania povinnej (t.j. ktoré výroky prvostupňového uznesenia boli ním napadnuté) bolo potrebné vychádzať zo zásady vyplývajúcej z ustanovenia § 41 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. Hoci odvolanie povinnej bolo označené ako odvolanie smerujúce voči výrokom o trovách exekúcie, z jeho obsahu, najmä z navrhovaného odvolacieho petitu vyplýva, že povinná ním sledovala také rozhodnutie, ktorým by súd po určení trov exekúcie zaviazal súdneho exekútora zaplatiť jej sumu 1 140 000 Sk, vymoženú ním ako odmenu, na ktorú mu nevznikol nárok, a ktorým by zaviazal oprávneného zaplatiť jej náhradu trov exekučného konania, ktoré zaplatila. Pokiaľ za tejto situácie odvolací súd prejednal odvolanie povinnej (popri odvolaní oprávneného) len ako odvolanie smerujúce proti výroku o povinnosti oprávneného zaplatiť jej náhradu trov konania a v tejto napadnutej časti uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie, neodňal tým povinnej možnosť konať pred súdom. Okrem toho, vzhľadom na zjavnú

neoprávnenosť povinnej podať odvolanie proti výroku o nepriznaní trov exekúcie súdnemu exekútorovi (tento výrok sa nedotýkal jej právneho postavenia), nerozhodnutie o odvolaní povinnej v tejto časti (ak by skutočne bolo podané aj proti uvedenému výroku) by nemohlo mať za následok odňatie jej možnosti konať pred súdom, ale nanajvýš by mohlo byť považované za tzv. inú vadu konania, ktorá však samostatne prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania nezakladá.

Napriek odmietnutiu dovolania však dovolací súd v záujme efektivity ďalšieho postupu exekučného súdu považuje za potrebné poznamenať, že po zrušení uznesenia Okresného súdu Stará Ľubovňa z 21. januára 2003 č.k. 5 Er 824/01-46 o zamietnutí námietok povinnej proti exekúcii rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2004 sp. zn. 2 M Cdo 2/2004, a po vrátení veci na ďalšie konanie, bolo povinnosťou exekučného súdu opätovne rozhodnúť o týchto námietkach. S prihliadnutím na skutočnosť, že už 9.5.2003 exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu skončenia exekučného konania vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie (skončenie exekučného konania z tohto dôvodu výslovne predpokladá § 60 písm. e/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok) a že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 Exekučného poriadku), prichádzalo, resp. prichádza do úvahy len rozhodnutie o námietkach proti exekúcii bez ich vecného prejednania (odpadol predmet námietok - exekúcia), t.j. ich odmietnutie (podľa analogického použitia § 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p. v spojení s § 254 ods. 4 O.s.p.), a zároveň rozhodnutie o trovách účastníkov (oprávneného a povinnej) súvisiacich s konaním (časťou exekučného konania) o týchto námietkach (a to s použitím analógie podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a podľa odseku 2 tohto ustanovenia v spojení s § 254 ods. 4 O.s.p., berúc zreteľ na opodstatnenosť námietok vyplývajúcu zo zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu). Vzhľadom na skončenie exekúcie vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o zastavení exekúcie (nemožno zastaviť exekúciu, ktorá už skončila) a s tým súvisiace rozhodovanie o trovách exekúcie, za ktoré v zmysle § 200 ods. 1 Exekučného poriadku možno považovať len trovy (náklady) exekútora a oprávneného.

Dovolací súd ďalej dodáva, že nemožnosťou navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní, znamenajúcou nezvratnosť stavu vzniklého v dôsledku exekúcie, nebolo dotknuté právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím

(pre nezákonnosť bolo zrušené), ktoré umožnilo realizáciu exekúcie voči subjektu, voči ktorému nemala byť vykonaná.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie povinnej podľa 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. v spojení s § 243b ods.5 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože oprávnenému v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2010

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková